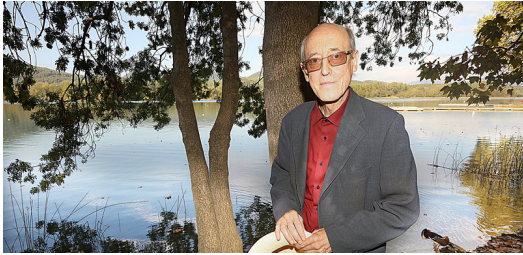

“En política, cal més estudi, més parlar i menys Twitter”

L'exalcalde de Banyoles, escriptor i sobretot, diu, professor Joan Solana, amb l'estany al fons MANEL LLADÓ.

El que va ser alcalde de Banyoles durant els Jocs Olímpics del 92 sap què cal per aconseguir crear un projecte com aquell, que tants béns va deixar a la ciutat, i què cal també a l'hora de fer política. Segons diu, tot és estudiar, parlar, tornar a estudiar sobre el que s'ha parlat i tornar a parlar.

La seva vida política –i també la no política, és clar– va estretament lligada a la història dels Jocs Olímpics a Banyoles l'any 1992? Sí, es pot dir que sí. El meu trajecte als Jocs comença fins i tot abans de la destinació, quan es comença a parlar de la gran

oportunitat, perquè Banyoles ja era el gran centre del rem. Però la ciutat i l'estany se'ns estaven morint i al davant teníem l'oportunitat d'una gran inversió. Calia una connexió amb Girona, desenvolupar el pla general. L'any 83, tot i no haver arribat, amb la Plataforma, a l'alcaldia, vaig començar a liderar políticament el projecte de transformació de la ciutat, no el projecte olímpic. Una cosa va portar a l'altra? Sí, però no. No volíem els Jocs perquè sí, no volíem un gran circ. Si no podíem penjar dels Jocs el projecte de ciutat i ens trobàvem parlant de grans inversions especulatives, jo mateix hi estaria en contra. Em van fer coordinador de l'Oficina Olímpica de Banyoles. Sabíem que havíem de fer la Vila Olímpica per a interès de la ciutat i que s'havia de fer de manera que fossin pisos assequibles en un futur. Sabíem que calia la variant i la carretera de connexió amb Girona, i en això ens va ajudar directament Pasqual Maragall. Pràcticament tot el que vam pensar que calia fer es va fer, menys la part cultural, la que jo vaig redactar, que va ser un fracàs. La gent no s'hi va interessar. Vaig descobrir que era molt difícil aconseguir que el públic cregués en els projectes culturals. I que aquests projectes es poguessin exportar. Sempre ha defensat la iniciativa de baix a dalt en la cultura. No li agrada el que anomena “cultura de franquícies”. Per això va deixar la delegació de Cultura l'any 2004? Crec que la cultura s'ha de fer des de baix. Quan és dirigida, ja no és cultura. Ha de tenir una part de dissidència, d'activisme, de baix cap a dalt. Des de baix a Banyoles i de Banyoles a Girona i després a Barcelona. Ha de començar des de la ciutadania. Jo recordo haver parlat amb altres persones de comarques i somniar Catalunya amb cinquanta festivals d'aquest tipus. El 2004, quan vaig fer la bestiesa de pensar que em tindrien en compte, ja ho vaig dir, que la cultura catalana estava en decadència, i crec que actualment encara hi està. Tornant a la seva experiència en la celebració d'uns jocs olímpics, què els diria als que estan a favor o en contra dels Jocs d'hivern a Catalunya? Els diria el mateix d'abans. L'argument ha de ser: aquestes comarques en surten beneficiades de les inversions, no de les competicions. S'ha estudiat quines intervencions calen i que, per falta de recursos, no s'han pogut tirar endavant? Es podrien associar a l'organització d'uns Jocs? La clau és corregir la mirada respecte a les prioritats, veure quines es poden penjar d'un projecte de Jocs i, si són beneficioses, com millorar les comunicacions o els trens, o polítiques agràries, per a la gent d'allà endavant. Si només parlem d'inversions hoteleres, potser no. Cal distingir entre el que és necessari i el que es pot fer políticament per portar-ho a terme. Cal estudiar, estudiar i estudiar. I parlar, i discutir. “No. Parem, donem-nos temps. Un any, el que sigui. Vostès diguin què necessiten i nosaltres farem negociacions als nivells que s'hagin de fer. I si després qui és allà ens diu que no hi ha res necessari que es pugui vincular als Jocs, doncs ho deixem, perquè ells són a casa seva.” Però utilitzar instruments que tenim per poder orientar és diferent que discutir des d'ideologies o des de posicions polítiques. No és això el que es fa ara. Ens barallem, fem piulades, desqualifiquem i ens pensem que ja ho hem discutit. Vostè ha dit que la política no es pot fer a base de consignes. Cal estudiar i parlar més. Una de les grans diferències entre el moment en què jo vaig fer política i ara és que, en el meu moment, jo em vaig entendre amb gent que ara militaria a Vox. M'hi vaig acabar entenent en clau de ciutat. Hi havia necessitat de parlar cara a cara

i discutir i barallar-nos per fer un carrer o una llei. Creu, doncs, que cal parlar més en el moment actual? Jo ara no sabria com fer política. I, de fet, crec que no correspon a la meua generació, que el que hem de fer és estar disponibles. Però hi ha una realitat que em preocupa, de la qual ja vaig advertir el 1999 i ara es confirma que tenia raó. Els partits estaven entrant en una deriva molt preocupant, que era l'augment de la presència de líders provinents de les joventuts dels partits. La gent jove no hauria de militar, sinó que hauria de conèixer. Amb aquesta deriva dels partits d'abastir-se de les antigues llistes d'agrupacions juvenils, de qui ha fet carrera dins del partit, es crea el que ara se'n diu "la bombolla". Aquests antics joves no coneixen res de fora, perquè no hi han estat. A més, si vens de fora, de baix, no et fa por haver-hi de tornar. Si estàs des de sempre dins l'estructura del partit no serveixes per a res més i això et converteix en fonamentalista. No hi ha el mèrit del coneixement, hi ha el de pertinença al partit, i això comporta escorament polític. Per això vostè ha estat en projectes amb data de caducitat? Sí, el projecte de la Plataforma, per exemple, tenia data de caducitat. Els partits i el poder democràtic han de ser com el vidre: forts per resistir però fràgils per si s'han de trencar, per si han d'acabar. Si és tan fort que no es trenca davant de res, potser ja no és tan democràtic. Per tant, els partits, si realment volem ser més efectius i més democràtics, perquè ara no ho som gens, haurien de ser com els americans: més que partits, han de ser àmbits que recullen moltes sensibilitats. Exercir de polític amb un poder rocós és de casta. Haurien de ser molt més oberts i molt menys atomitzats. Com ha viscut les diferents etapes del procés en els darrers anys. Això em costa molt de plantejar perquè he anat tenint fases. Jo no soc independentista, no ho he estat mai, per ideologia. Ara bé, sí que hi va haver un moment que vaig veure que teníem un estat que no ens era propi, que ens anava en contra. Que més que un estat propi, el que necessitàvem urgentment era un estat que ens fos propici. Perquè la ciutadania no ha d'haver de viure en un estat que no li és propici i, per tant, és lògic que vulgui canviar l'estat. Alguna cosa s'havia de fer i alguns enteníem, i d'això fa molt temps, que la millor via era la canadenca, la llei de la claredat. És una via complicadíssima, però les grans actuacions volen temps. Els grans projectes poden trigar trenta o quaranta anys a fer-se, fins i tot en ciutats petites com Banyoles. Pensar que la solució podia arribar en setmanes o mesos, no ho vaig veure mai. I amb la celebració del referèndum, hi va estar d'acord? En el primer referèndum, el del 9-N, jo, des del moviment NeCat, vaig assistir a una reunió amb Artur Mas i altres. I en vaig sortir molt decebut, perquè els vam preguntar: "Després del N-9, què?" I ens van dir que ja es veuria, que no ho tenien clar i que no es podia dir perquè la gent s'enfadaria. Aquesta és l'evidència que ara sabem. Que, tal com va dir la Clara Ponsatí, s'anava de farol. I això jo no ho perdono. Ens ho haurien d'haver dit i no hauríem fet el ridícul. Per desgràcia, aquesta actitud va anar a més. Ara es diu que, de fet, l'1-O es va fer per forçar un referèndum de veritat. El problema és que jo també m'ho vaig creure. Però em va durar poc en descobrir que moviments com MES s'han convertit en eines de recol·locació de gent. I jo tinc molta prevenció contra els conversos. Vam veure que no tenien les coses pensades. Ja es veia que la declaració d'independència no tenia poder jurídic. I des de Madrid haurien d'haver deixat passar el dia, però va passar el que va passar. Està enfadat amb els que van liderar tots aquells esdeveniments? A la gent que ha estat a la presó jo no li diria res. Li puc dir: "Vostè ha anat a la presó i s'ha jugat la seva llibertat i, per tant, em té als seus peus. Perquè s'ha encarat a les conseqüències dels seus actes." I parlo de la presó. Això d'entrada. A altres els diria que si no ha estat un fracàs, té molts components de fracàs. I ara el que més em preocupa és la gent que no pot sortir d'aquest estat d'ànim. Els que ho van propiciar tenen un deute amb aquesta ciutadania que està en xoc, en un estat catatònic sense possibilitat de sortir, com si ja no fóssim res. No hi ha honestat per dir-los que ens hem equivocat, que val la pena aturar-nos i parlar. Parla només dels que van estar a la presó. I el que són a l'exili? Em sap molt greu dir-ho, però jo considero que Puigdemont està en la línia Trump. És un líder carismàtic. I un bon polític i pensador. Però això no el converteix en el president legítim. Si estem en democràcia, ara el president és l'Aragonès, com ho van ser el Torra o el Mas. L'opinió de Puigdemont ha de ser la d'un ciutadà com un altre. I no ho veig així. Estan instal·lats en allò de "quan pitjor, millor". I això és perillós, perquè si es fa realitat i puja l'extrema dreta, potser tindrem un enemic comú, però ho podem passar molt malament. Això vindria a ser el que han fet recentment ERC i Aragonès? Sí, però ell no diu "Aturem-nos". Ell diu "M'aturo". No ho diuen amb solemnitat. Diuen que han de governar per la "Catalunya sencera", perquè ho han de dir. I en el temps de dir i fer la cosa, ja hem fet una piulada. Una cosa és fer una revolució o una gran reforma que necessita institucionalitzar-se i l'altra, fer un fil de piulades i ser tendència i pensar que ja has fet la revolució. Hi ha partits

que estimulen això. I vostè com creu que cal arribar a aquesta estat propici? Per aconseguir un estat propici o propi, en les circumstàncies actuals de guerra i canvi climàtic i de crisi econòmica, cal que estudiem i després, d'aquí a un temps, mirem què podem fer. No oblidem que a l'Estat espanyol hi ha uns 10 milions d'electors convencibles, que podrien votar sobre si es fa un referèndum consultiu sobre Catalunya. Però la condició fonamental per a això és que, almenys un any abans, aquests ciutadans puguin tenir tots els elements que calen per saber quins fonaments hi ha i què implica. Però no ho diuen així. Parlen d'eixamplar la base i de la via canadenc però després diuen autodeterminació i amnistia perquè no volen perdre vots. I ens oblidem de la grandesa de la política, de la frase d'Olof Palme: "Hem de fer-ho, encara que perdem el govern." A la gent, dient-li la veritat i explicant-li amb temps i donant arguments, la pots arribar a convèncer. Si ho fas d'una altra manera, el que aconseguixes és seduir però no convèncer. I això implica que no creus en la intel·ligència del ciutadà, si descartes convèncer-lo amb arguments. No es tracta de renunciar a l'objectiu de l'Estat independent, sinó de pensar a què haurem de renunciar per tenir-ho. I parlo d'estat independent, no d'independència, perquè aquest és un concepte obsolet a l'Europa del segle XXI. Crec que s'ha de treballar per petites interdependències, per alguna cosa millor. No s'hi val a dir que, com que serà un estat propi, tindrem els propis corruptes o els propis errors. Ara és un moment estratègicament ideal per a això, perquè és tan bèstia el panorama que ens ve al damunt, que només posant-lo al davant s'ha d'entendre que podem dedicar temps sobrer a estudiar camins per a aquest objectiu.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 16-10-2022, Pàgina 14

-El Punt Avui. Nacional 16-10-2022, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2206286-en-politica-cal-mes-estudi-mes-parlar-i-menys-twitter.html>